

1 רשי' על במדבר פרק יט פסוק כב

ומ"ל כתתקתי מיסולו צל כי מטה כלכין וcosa:

(ב) ויקחו לילך – מצלמת כסם זהה פלקו נומי הזהה לעגל מצלהם כך ייכלו זו לכפלה מצלהם:
פליה לדרמה – מצלם לנו צפתה צטינע פלטזין צל מלך למכו תכלת למכו ותקנה גמולה כך תכלת פלה ותכפלה על
הגעג:

לדרמה – על כס (יקנעה ה) להס יחלמי כחולע צחצחו קורי להלוס:
תמיימה – על כס יקלאל צהירously וגעזנו צו צעלי מומין תכלת זו ותכפלה עלייה' ויחזו לתרומות:
לה עלה עלייה עול – כסם פלקו מעלייהם עול צמייס:
(ג) אל הלאזר נכתן – כסם ננקהלו על האבן צטוח כתן לעצות העגל ולפי צהרכן עתה לא תעגל לא נעצת
עדוזה או על ידו צהרו קטייגול נעהה סנייגול:

2 תלמוד בבלי מסכת גיטין זט ס/א

דאמר רבוי לוי שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן אלו הן פרשת כהנים ופרשת לויים ופרשת טמאים
ופרשת שילוח טמאים ופרשת אחורי מות ופרשת שתוריין ופרשת נרות ופרשת פרה אדומה

3 רשי' על גיטין זט ס/ב

ופליך פלה לדרמה – לפי צבאות המשכן נצלפה הפליה להיות נטולין לפסחין וקולה לנו יכול לעצומה
לכענן והזה לא נכח פניו לאל מועעד (מלךל יונ) וגבי למלין גמכת מגילה ילוּזְלָמִי גלאלן גנימן טוקס
המשכן ונני לו נצלפה הפליה:

4 תלמוד בבלי מסכת סנהדרין זט נ/ב

והתニア עשר מצות ישראל בمراה שבעו שקיבלו עליהם בני נח והוסיפו עליהם דיןין ושבת וכיבוד אב ואם דיןין
דכתיב שם שם לו חוק ומשפט שבת וכיבוד אב ואם דכתיב כאשר צוק ה' אלהיך ואמר رب יהודה כאשר צוק בمراה

5 רשי' על שמות פרק טו פסוק כה

(כה) כס צו לו – גמלה נטע לבס מקלה פליך צוללה ציתעטקו כס צבת ופליה לדרמה ולדיןין (מנגלאין
הו):

6 אור זרוע

7 רמב"ס יד החזקה הלכות פרה אדומה פרק ז

זהה ולא כיוון כנגד ההיכל פסולה שנאמר אל נכח פני האל מועד עד שיכוין כנגד ההיכל ויהיה רואתו ויהיה רואתו
וכן אם שחיטה או שרפה שלא כנגד ההיכל פסולה שנאמר ושות אורה לפניו:

8 חי' הגרי'ז על הרמב"ס

9 חי' מון ר' ז' הלוי

10 משך חכמה על במדבר פרק יט פסוק ג

ודע, כי כל עבודות חוץ מהה מתמאים בגדים, והעוסק בהן טמא מלבוא למחנה שכינה, אך דוקא הני דתחלתם בפנים, כמו המשלח השער, והמוסכאים פרים הנשופים, וכן העוסקים בפרה, שצרכי להזות נגד פני אהמ"ע, אבל צפרי מצורע, הכהן אינו מהתמא, שאינו שייך לפנים כלל, וכן בעגלת ערופה. וזה מדרכי התורה, כמו שהע"ג אינו מהתמא, וזובו טהור, כי הטומאה הוא במקום שיש קדושה. ואcum"ל.

11 רמב"ם י"ד החוצה הלכות פרה אדומה פרק ה

(ב) כ"מ שנאמר בתורה בטומאות יכבר בגדיו לא בא ללמדנו שהבגדים שעליו בלבד הם טמאים אלא ללמד שכל בגד או כל שיגע בו הטמא הזה בשעת חיבורו במיטמאו הרי הן טמאים אבל אחר שיפרוש ממטמאו אינו מטמא בגדים

12 אבי עזרי

13 תלמוד בבלי מסכת יומא זט י"ד/א

תניא והזה הטהר על הטמא טהור ועל הטהור טמא דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים אין הדברים הללו אמרוין אלא בדברים המקבלים טומאה Mai היא כדתנן נתכוון להזות על הבבמה והזה על האדם אם יש באזוב ישנה נתכוון להזות על האדם והזה על הבבמה אם יש באזוב לא ישנה Mai טמא דברי רבי עקיבא וכתווב רחמנא והזה הטהר עליו Mai על הטמא שמע מינה על הטמא טהור ועל הטהור טמא ורבנן האי לדברים המקבלים טומאה הוא דאיתא אבל הכא קל וחומר הוא אם על הטמא טהור על הטהור לא כל שכן ורבי עקיבא הינו דקאמר שלמה אמרתני אחכמתה והיא רוחקה ממנה ורבנן ההוא למזה ולמיין עליו טהור ונוגע בהן טמא ומזה טהור והכתב ומשזה מי הנדה יכבר בגדיו Mai מזה נוגע והכתב מזה והוא כתיב נוגע ועוד מזה בעי כיבוס בגדים נוגע לא בעי כבוס בגדים

14 תוספות על יומא זט י"ד/א

תימה מזין עליו אינו טהור עד שיטבול וירבע שמשו יטהר וא"כ למי הוה נוגע טמא טפי ממזין עליו ויל"ד דה"ק מזין עליו ההזאה גורמת לו טהרה ונוגע מי חטאת גורמין לו טומאה

15 תלמוד בבלי מסכת חולין זט פח/ב

תנו רבנן אין מכסין אלא בעפר דברי בית שמאי ובית הלל אומרים מצינו אף שקרוי עפר שנאמר ולכךו לטמא מעפר שריפת [וגו'] ובית שמאי עפר שריפה איקרי עפר סתמא לא איקרי

16 תלמוד בבלי מסכת ברכות זט מ/א

דתנית אילן שאכל ממנו אדם הראשון רבי מאיר גפן היה שאין לך דבר שمبיא יללה על האדם אלא אין שנאמר ויישת מן היין וישכר רבי נחמייה אומר תана היה שבדבר שנתקלקלו בו נתקנו שנאמר ויתפרעו עלה תנאה רבי יהודה אומר חטה הייתה שאין התינוק יודע לקורות אבא ואמא עד שיטיעום טעם דגון

17 משנה מסכת אבות פרק ז

(כא) רבי אלעזר הקפָר אומר, מקנאה ומפטאה ומחייב מוציאין את האדים מן הארץ:

18 ספר דרך חיים - פרק ד' משנה כב

וכדי שתבין דברי חכמה מאד, ותבין איך אלו שלשה דברים מוצאיין את האדם מן העולם, תראה כי אלו שלשה דברים מסוגלים לזה והם הוציאו את האדם מן העולם הוא אדם הראשון, ותמצא כי העץ שאכל ממנו אדם הראשון שהביא לו המיטה היה בו אלו שלשה דברים, ר"ל שהאדם היה יוצא מן השער המוגבל באלו שלשה חחות, שכאש adam יצא בהן חוץ לגבול הביא לו המיטה. זה שאמר הכתוב (בראשית ג') ותרא האשה כי טוב העץ למאכל נגד התאותה כי האכילה שהוא לעינים ונחמד העץ להשכיל, הנה זכר הכתוב אלו כחות סדר מאד, כי טוב העץ למאכל נגד תאואת הוא לעינים הוא כנגד זה הנפשי שכך דעת רבותינו ז"ל וכמו שביארנו לעלעה אצל עין הרע שモציאת את האדם מן העולם שם ביארנו כי כח הראות תוליה בכח הנפשי, ודבר זה בארנו בכמה מקומות כי העין היא כח נפשי כמו שאמרו (ע"ז כ"ח, ב') שורין דעינה בלבא תליא, ונחמד העץ להשכיל הוא נגד כח השכל. והנה אלו שלשה דברים היו בעצם הדעת ומפניו זה היה האדם נושא אחר עצם הדעת, ואם לא כן רק היו אחד או שני דברים בעצם הדעת לא היה האדם נושא אחריו בכל חלקיו, כי החלק אשר אין לו שייכות לעצם הדעת היה מונע, אבל עתה היו כל שלשה כחות האדם נושאים אחר עז זה שלאלו' דברים היו מוציאין את האדם מן החיים. וזה דפיגי בפרק בן סורר ומורה (סנהדרין ע', ב') רב מאיר אומר עז שאכל ממנו אדם הראשון גפן היה שאין לך דבר שסבבila לעולם כמו היה רב ייודה אמר חטה היתה שאין התינוק יודע לקרווא אביו ואמו עד שיأكل טעם דגון רב נחמה אמר תנאה רלה שנאמר ויתפכו עליה תנאה בדבר שמתקללו בו נתקנו. הנה פלייגי איזה דבר עיקר שהביא לאדם המיטה, כי לדעת רב מאיר עיקר הוא כח הנפשי שמננו כח הראות ותחמדת הראה ועל ידו בא המיטה, ולפייך אמר גפן היה שהגפן ממנו היה אשר עליו נאמר (משל כי"ג) אל תרא כי יתאדים כי יתנו בкус עינו, ולפייך סבר רב מאיר לעניין יין שרatoi לנסך ולקדש עליו עד שייהיה לו טעם ומראה יי'ו כדאיתא במסכת Baba בתרא פרק המוכר פירות (צ"ז, ב') ומביא ראייה מdecṭib אל תרא יין כי יתאדים. ובודאי גם היה טוב לאכילה ולהשכיל, שהרי כך אמרו רבותינו ז"ל (יומא ע"ז, ב') חמורי וריחני פקחין, אבל עיקר מה שנושא אדם על ידי כי נשוי אחר הין שנחמד למראה, וסביראליה כי עיקר המיטה של אדם היה מותה וזה הוא כי נשוי לפיה שהוא עיקר באדם. ואף על גב שוגם שאר שני דברים שהם טוב להשכיל וטוב למאכל, מכל מקום דבר זה שנחמד למראה הוא עיקר והוא היה גורם המיטה:

שני העומר, אלא¹⁰ שהוא משונה בטעמו ובריחו ובתוarrow. יוווד אלא מה שמותר ממנו מערב לבקר היה מבאיש ובסבת כתוב (שם שם, כד) לא הבאיש ורמיה¹¹ וגוי¹² הוי משונה משונה. באotta שעה הזכר משה ששכח¹³ לומר פרשת שבת שאמר לו הקדוש ברוך הוא, כיון שבאו ואמרו לו שאלתו לחים משונה נזכר משה ואמר להם (שם שם, כג) הוא אשר דבר ה'.

הרי למדנו שבת נארמה לבני נח (מן) [שכל הזמן]¹⁴ שלא קבלו ישראל את התורה נקרו בני נח', ונשנית בסיני כדכתיב בעשרה הדברים (שם כ, ח) זכור את יום השבת לקדשו. מעתה יש לומר שגויים¹⁵ מוזהרין על השבת אמרין פרק ארבע מיתות בסנהדרין (נט, א) אמר ר' יוסי¹⁶ בר חנינא כל מצוה שנארמה לבני נח ונשנית בסיני לזה ולזה נארמה. ואם כן תיקשי הא בהיא שמעתה (שם נח, ב) אמר ר' שמעון בן לקיש גוי¹⁷ שבת הייב מיתה שנאמר (בראשית ח, כב) يوم וليلת לא ישבתו, אדרבה מצווה הוא על השבת מדרבי יוסי בר חנינא. מיהו יש לומר דלסיין מילתא בעלמא איתמר. כי הלכותיה לא נאמרו כי אם בסינייה וכמי אמרין החט גבי מילה ושאר מצות:

- והיה פ ויהיה 10. אלא: א חסר ד [אללא]
11. ורמה: ד ורימה 12. (מן) [שכל הזמן]: א פ מן
13. שגויים: ד שעכו"ם 14. יוסי: א יוחנן
15. גוי: ד עכו"ם

ח במדרש לפניו - ולא עוד. ט רשי ורבינו עפ"י המדרש מפרשין שם שכח לצותה על השבת, ובתשובה לתמיית העם נזכר משה וענה "הוא אשר דבר ה' וכו'". ובשותות הרבה (פר' כד, יד) מבואר שסבירת השכחה הקצת על המוחרים, והחותצת תוכחה של הקב"ה עדמתי מאנתם", וכן ברש"י (שם). אולם האב"ע מבאר שasma לא שכח. הוא ציווה לקט לחם משנה, והניסיאים שאלו את משה לפרש הציווי, וחשובתו: "הוא אשר דבר ה' וכו'". והרשכ"ם פרש שasma רצה שיתמכו וירеш להם. י דבר זה לשוני בחלוקת גדולת. עיין ברמב"ן (ויקרא כד, י, בראשית כו, ה), אבן עזרא (ויקרא יח, כו), פרשת דרכיהם (דרך האתרים דרוש ראשון), קובץ שיעורים (בבא בתרא אותו נד).

יא מסקנת רבינו שהלכות שבת לפרטיהם לא נאמרו בمراה. הרמב"ן מבאר בדעת רשי, שם שמן מסר להם את כל הלכות שבת, ברום לא בלשון ציווי אלא בלשון עתיד, ככלmr: עתיד ה' לצות אחכם בך, ומילא אין בעיה של

(א) **ויהי בשלח פרעה**¹ (שמות יג, יז). כתיב (שםות טו, כה) שם שם לו חוק ומשפט ושם נסהו. **ופירש רשייא שנצטו מקצת מצות בمراה שבת ודינין** ופרה אדומה²? ולקמן כתוב [גביה]² מן (שם טז, כב) ויהי ביום הששי לקטו ללחם משנה שני העומר לאחד ויבאו כל נשאי העדה ויגידו למשה, וכתב (שם שם, כג) ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קדש³ וגוי. ופירש רשי⁴ (שם שם, כב ד"ה לקטו) ממנה. מלrect מנגה מטוויה בטעמו ובלימוי. וגו' (שם ד"ה ויגידו משה) למטה וולמו לו מה סיוס מימים⁴ ומכלדי סנטוועה על הסHAM וילמלי⁵ לאט טוּן האל⁶ **לכל ס' סטמן סטמן**⁷. ומיכן יש ללמדוד ששכח לומר להם שבת כאשר נצטו בمراה. ועוד כתוב לקמן (שם שם, כט) ראו כי ה' נתן לכם השבת וגוי⁸, ואמרין בתנחותם (תנחותם הקד') (בוכר) בשלח סי' כד ד"ה ראו כי מהו ראו אמר ר' יצחק ראו הייך אתם משבים לאומות העולם שאם יאמרו לכם יתם נעשה לכם. ראו משבים את השבת מה ניסים נעשה לכם. וגוי אמרו להם בכל יום ויום המן יורד פרודה אחת ובערב שבת שתי פרודות שנאמר (שם שם, כב) (ויהי) [ויהי]⁹ ביום הששי לקטו לחים משנה', מהו משנה, אם תאמר שניים הרי כבר אמר (שם)

1. פרעה: ד פרעה את העם 2. [גביה] מן: א פ מן
3. שבתון שבת קודש: א פ שבת שבתון קדש
4. מימים: ד מימים 5. ויאמר: א ואמי¹⁰
6. אשר: ד פ חסר 7. שבתון שבת: א פ שבת
שבתון 8. וגוי: א פ חסר 9. (ויהי): א ד

א שם, בשינוי לשון.
ב רבינו מביא המצוות המוזכרות ברשי וכאן הוא בסדר עולם זוטא פ"ד, ברום במקילתא ובגמ' (סנהדרין יוו, ב) גורסים "שבת, דינים וכיבוד אב ואם", וע' במפרשי רשי". ג ברשי"י לפניו - אותו היום נשתנה לטובה בריחו וטעמו. ד בלשון רבינו שינויים רבים מרשי"י לפניו. לשון התנחותם, רבינו מביא להלן, קרובה יותר לשון המובאת בשם רשי". ועיין שמוט רבה (כה, יד).
ה רבינו סובר שדברי משה "הוא אשר דבר ה'" מוסברים על הציווי בمراה. ברום רשי"י לפניו מפרש, וכן רשב"ם (שם, כט) שהפסק מוסבר על הציווי, "ויהי ביום הששי והכינו את אשר ביביאו" (טו, ה), שאותו לא אמר להם משה.
ו במדרש לפניו - למה אתם.

ז המדרש לפניו מביא פסוק אחר, והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה וגוי (שמות טז, ה). ואין הבנה להבאת פסוק זה אלא אם נניח שם שברהם פרשה זו, ראה לעיל העירה ה.

ליניג' דבעין זיכוין וילחכ פתחו טל כויל נצעת כזחכ, וו"ט
למיכ כצמיע זלהט בעיקל מקומו נבל פרכ הלוומכ ונלא כזכילד
טס מזך בלען

הכל, וכמ"ש ר' כהן לדברי נבג' ודברי כחכם ר' דברי
מי שומעין במקומות סבוך לנעל דברי נבג' ולכפקיע מותו
מדינו דברי ומעשיו בטלין, משח"כ במשבר נכמך דטס
כחפוך חיין צו טוס חלות דין וטס מלבד חלות קדוזכ"ג של
משבר, וטס צחנו לומר דחייל' קדושת עולך ולא קדושת
משבר, נמל'ה לנשך בכחפוך לשבר ולא גמבר כי תורת
משבר כלל, חי'כ ממיל'ה לנשך שיר בכח לומר דברי נבג' ודברי
כחכם ר' דברי מי שומעין, כיוון דחיין כהן בכחפוך טוס חלות
דין כמאות שלח' חחול קדושת עולך, וצפיר חייל' קדושת
עולך ולא קדושת משבר, וכמ"ג למשבר לגס כה להמראין
דברי נבג' ודברי כחכם ר' דברי מי שומעין יסוד דין זה כה
משוס חלות כדין גובל ונתקע שחלייס בכחפוך זצקו במועט
שלח' חחול כי קדושב החלטה הו כפרק, וממיל'ה לנשך שיר
זב המשבר להס חייל' קדושת עולך חיין בכחפוך טוס חלות
דין וטס למשבר כלל, וע"כ קדושת עולך להלימה חייל'
וממיל'ה לבטח בכח תורת משבר כלל. הולס כי' כה נפי
שיטת כרמץ' טכנהו דביה שלח' מכני כפרק'ו בלקע' כה
משוס דחיין לו צו רשות, האל לפ' פירץ'ו לכיה להמראין דברי
נבג' ודברי כחכם ר' דברי מי שומעין כיינו לומר לדברי נבג'
חלימי וקדימי למחל' מדברי כחכם, ויסוד כדבר דמייל'
קדושת גובל ולא קדושת עולך משוס הליימוח ועדיפותה
לקדושת גובל כה, ולא משוס למשבר בקדש' צלו בטל', על
כן צפיר שיר זאת גס המשבר, דמיילה לקדושת משבר שכוח
דברי נבג' הלייס יותר מקדושת עולך, וחכו טקשו בתומי'
לגס המשבר יימחו בכוי לדברי נבג' ונבג' ולבני כחכם ר' דברי מי
שומעין כמו גבי גובל, וכמ"ג.

הלכות פרה אדומה

והנה בתום זכייס דף נ"ב בקשו האה להמלין צס לגונדרה
טמנל האיג בפסקה לשביתת קדשים דבעו פתח הא"מ
הף טהיינו סוטס הות כל כפתה ומינ' מכוונות לפלא דחיא
כח פנוי הא"מ מסוס דראך פלאה הומת עילאה כי יכול
להיות כלה מלון בימלה דף נ"ז עי"ז נבלויס, ולו"ע דמי
ענין זל"ז, כתס גבי פלאן דהן נכח פנוי הא"מ נחל
על מעטה כבזה ותנויה זהה גלויה כבגן, וכלהזין דחיכא
חילוקה בעמידתו חס פנוי לערב נאל רביכל הוא לא, וכיון
דרוחה הות בפתח מלעלא ומכיוון בזהותו כגדו חמיכא כבזה
אל נכח פנוי הא"מ, אבן העניין שBITת קדשים עיקל כדין
כזה בכמוקס, שבמוקס יבז חמוב פתח הא"מ, וזה כו^ה
מקוס שמיינט לcker"ל, אבן רחיית כטוחע לא מעלה ולא מולד
תש, דיאכל נטהו. גם בחוליו נאל הא"מ, ונאל כן כל סלטנא
יש מהיאב למילכת חיון כמוקס נחצב פתח הא"מ, ומלי מושיף
אן ملي דכטומע רוחב מע"ג הות בפתח, עכ"ל כמוקס חיינו
מקוס שמיינט, ולו"ע.

בזובייחים דף כ"ה טהני פלא ביהיל וטבול יוס כשל נב
לה פסיל נב טומחן בקידוש טלה. לבוי כגמ
ליאכין ביהול, מהוי סיוני לטבול יוס כלה, וכלי בכלה בטומחן
גמולך עסקיים לפסלה גס בפלך, ומכל עניין זה בטבול
יוס כשל בפלך.

והנראה נומל כביזור לדמי בגם, עפ"י מ"ד דוחית להיל
בדף י"ז ומושל כפלוייס דזב כזב דמי תנ"י כי
תנייה טרפל חונן ומחוסל כפלוייס כשלב יוסף כבבלי הומל
חונן כשלב מהימר כפלוייס פסול מ"י לאו כבבלי קמיפלגי
מל סבל מהוסל כפלוייס דזב כזב דמי ומ"ל סבל לאו כזב
דמי, עיו"ט בתום, פילטו לרפוגתך הי מהוסל כפלוייס יט
זו חולת טומחה יולח עליו מגופו לעניין פרש כבבלי צעומחה
ללא יוכלו ממנו זיין וחמות וכו' ליסוד קלין זול כו' דבחל
טומחות כותלו האל לא טומחה כיולח מגופו, כמזהה
בבכורות דף לג עיר"ט, ועל זה הנן חס גס מהוסל כפלוייס
דזב יט זו חולת זב וחציך טומחה יולח עליו מגופו, הוא לדינו
טומחה בעלה דבתוכה גזול, האל לעניין דוני טומחה וטלחה
עמן כמו ביהת מקדש ואכילת קדש וכדי היה נפ"מ בכך דינן
הי כזב דמי הוא לא, דבב עכ"פ רחמניה קרי' טמה וכדרשיין
ונגרב מכל שבי טומחה, חי' עכ"פ טם טמה זו, רק לעניין
קליניס בתלייס צס זב וטם טומחה יולח עליו מגופו זכו
תלי בכך פלוגתך הי כזב דמי הוא כזב דמי, וכב דמיות
בגמ' מלין שריפת פלב, אף לטם כלי פומנות כל טומחות,
ולא עניין דוקה טם זב, ומ"כ ציוכות שריפת פלב לדינך הי
כזב דמי, פילטו בתום, טם דבביזור כו' לבני קי"ל דעתך וטם
כשר בפלב, והי מהוסל כפלוייס דזב לאו כזב דמי ילפין למחויל
בק"ז מטעוי' לנש מחויל עכ"ד בתום. נחופן לדעת בתום
עיקל דין טומחה כל שריפת פלב בחרמת הי נב ציוכות כל
טם בדין הי כזב דמי, דף ה' הי לאו כזב דמי וחינו כבבלי טומחה
 يولח עליו מגופו, האל עכ"פ דין טמה זו וגריך נבויות פסול
בפלב, ורק לעניין בירפות מטעוי' כו' לתלי' בדין הי כזב
דמי, דטס לאו כזב דמי הפלשר דעתך מטעוי' מטעוי' להבנ"ר
לחמניה, והי כזב דמי הי כהן יפהות וממיה לפסול בפלב
כל טומחים. הווא שיטת רצוי הייבן, דז"ל רצוי טם
כזב דמי וכו' על טמה וקלח כתיב היינט עכ"ל, כלי
לסבירות לי לרצוי בחרמת מעיקל דין טומחה וטגרב דין
שריפת פלב במחויל חלי' בדין הי כזב דמי לאו כזב דמי,
דטס

וכס"ג. סוב גראוני במלחילוי יומל דף. נ"ז סכתב ז"ל ומתק
כך כי עותסים כותל חמום על בפתח נמור כדי סייח בכון
כゾרף ה'ת בפלב עומד בכל כמזהל שבוח מקוס פלייטל
וכוח נדר מלח ירושלים ורוחב לרך. כותל טעל פתח חמום
ה'ת קליקע בטיכל וייה מ'ה בגדו שנחמל נב וצה לה
נכח פני האן מעוד עכ"ל, וכלי כדורי מפולטים כמס"כ
טלייך סייח רוחב ה'ת בטיכל עט ולח לך ה'ת בפתח.
וכס"ג.

ונראה דצ'ו גס ביהול דברי כלחצ'ד בכונתו הכל'ו טט
לפי גירסתו דגrios נדברי כלמאנ'ס חנ'פ טלה כיוון
כנגד כפתח כטיילך וכחנ' ע"ז וויל' ח"ה לא נלהב בכוזהכ
טהרי חמלו במאשנ'ב כזב ולא כיוון כנגד כפתח פסולך, ובמדות
המלו טבי' מכוין ורוחב פתחו טל כיכל צבעת כוזהט כדס
הולם בעינן כיוון ולחי' עכ'ל, ולכוזהב דברי כלחצ'ד ל"ע
מכ שחילק בז'ן כוזהב לzechut וטלייפא, דברי זבחים דף קי'ג
מגואר לכדי' דמקציין שחייעך וטלייפא, דברי זבחים כך דינ'ה
לכנגד כפתח ולחיז'ה חילוק היה בז'ינו, וגס מה זה טכני
מכמשנ'ב דמדות טבי' מכוין ורוחב פתחו טל כיכל צבעת
כוזהט כדס, וכלה לפי גירסתו מגואר גס בדבורי כלמאנ'ס
טמן לדתחים בעינן כנגד כפתח הלא לדוויינ' כשל כל
שכו'ל כנגד בכוכל הף שהיינו כנגד כפתח, ומזה לא כוזכל
כל' במתני' דמדות, ול'ע. הווא נלהב דבנ'יהול כו'ם כמץ'כ,
לצ'מת' זה ודחי' לעיקל קביעות מוקומ' טל בפלח כו'ה רק
כנגד בכוכל, לדתחים בקריה הלא נכח פניו הא'ם וכמץ'ג למעלה,
וכל יסוד כך מילת'ה בעינן כנגד כפתח כו'ה רק מס'ס כדין
ולחי', לדע'ין שירח'ך דרך כפתח ה'ת ח'oco טל בכוכל ויכוין
מעש'ך כוזהטו כנדוו, ועמ'כ ס'ל לבלחצ'ד דב'ה דמקציין
שהחייעך וטלייפא כוזהב, כיינו לך בעין עיקל קביעות מוקומ'
טל מעש'ך בפלח, ה'ב'ל זה כדין כ'ז'ני ט'ז נלהב שאליך טככן
ירח'ך בעיניו ה'ת בכוכל ויכוין מעש'ך כוזהטו לטס, זכו דין
מיוחד כנה'מל רק כוזהב לנ'ד, ולא בז'חיעך וטלייפא, וממי'לה
לבידכו בעינן לך כנגד בכוכל ש'ז'oco עיקל קביעות מוקומ'
ה'ב'ל דין כנגד כפתח ט'ז יסוד' מס'ס ר'ה'י כו'ה לא מעכ'ה
ב'ה'ו, וכן מסמ'ע גס מדבורי כתום' זבחים דף נ'ב ט'ח'בו
דב'ה דהמראין בז'ומל דף נ'ז ג'וי כ'ז'ן כ'ז'ולף ה'ת בפלח
דרך פלגי' ה'מ'חה עיל'ה'ך כי' יכול' לה'חות' פתח הא'ם כיינו
דוק'ה כוזהב ט'ח'ית' מועל' ה'ב'ל ש'ח'יעך ב'יח' מ'ז'ב עוי'ז
בדב'ילס, מסמ'ע לדב'ח'יעך לא בעינן ר'ה'ית' פתחו טל בכוכל,
רק כוזהב לנ'ד, וכן כ'ז' גס לדב'י' כלחצ'ד, ט'מ'לך בז'ן כוזהב
שהחייעך וטלייפא בעינן דין כנגד כפתח, וכט'ג' דכל יסוד
כך מיל'ה' דכ' נגד כפתח רק מס'ס ר'ה'י כו'ה, זכו ג'ב ט'ב'יל
בלחצ'ד מכמשנ'ב דמדות, לטס כו'ה דמגואר יסוד כך דין'ה
לצ'ה'ב בעינן דוק'ה כיוון ולחי', וכדמ'יס' כלחצ'ד ג'ל'ז'ני
ה'ל'מ'ה בעינן כיוון ולחי', דמ'ח' כו'ה יסוד' כדר' לדע'ין כנגד
כפתח, וכיינו כמץ'ג. —

ובזה יכולו ג"כ דרכי רצ"י במנחות דף ז' מחתך לבבז'ה
וכבבז'ה נ"ז ביו במקומות הללו לבבז'ה כיinch נכל
במנצח אל נכח פניו חכ"מ ופלב לפניו נטפת להחל שולד
מן כבל, וכתו"ש נס וצצחים דף ל"ג בקצ"ו ע"ז מלהוגו
לצצחים דף קי"ג דמקשין שהינט וטראוף לבבז'ה דכל גריד
לביות נגד בפתח עוי"ט בדבילים. ולפי בנו"ל דבריו רצ"י
מכוחים כוונת, לבבז'ה דבעין שככן ילהח ה"ת בכיכל ויכוין
בזהותו לנגדו, מצו"ב כי עולב מעלה למקום שיוכן להחות
משם ה"ת בכיכל אך בטהו, האן בשחיטה וטראוף נ"ז בעין
שילהח ה"ת בכיכל לך שבמקומות יב"י נכח פניו חכ"מ, זב
יב"י מעלה, דלאו היופת לנ"ז בשחוון שככן לווח משם בטהו
של בכיכל ובצד טיכי במקומות מכוון נגד בפתח, וגס מעלה
טלייר דמי, וחתין כוונת דבריו רצ"י.

חדשני מרכז

במדבר

רייז הלווי

לט

גַּנְיִים יָצְרָה לְוַגְּנוֹן, דְּגַס אֶבֶן כָּוֹת מַחְקָת כַּתּוֹלֶכֶת
וּמַדְיִינִי כְּפָלָכֶת שָׁכוֹת יַדְגָּר הַל גַּנְיִם יָצְרָה וְעַל
פַּיו יָצְרָפוּ הַתְּכָפָלָכֶת, וְדוֹזָק.

גַּנְיִים יָצְרָה וְיַקְהָוּ וְגַנוֹּן דְּמַשְׁכָּב גַּנְיִנוּ בָּמְקוֹס
צְבָעִים וְוְהַדְּכָה כָּוֹב קָהִילִי כְּמַזְוָהֵל צְמַנְכָּדְרִין
לְךָ טְעַזְּבָּן, וְכְפָלָכֶת לְרִיכָּכֶת נְכָעָזָת עַל פַּיו, וְכַיְיִנוּ
לְכַתְּמִינִג זָהָת הַקְּתָבָת כַּתּוֹלֶכֶת וְלְמַחְמִיכָּה דְּגָל הַל

ושחתת אתה לפניו.

הַגְּחָנוּ גַּזְבָּה צְכוֹנוֹת דְּגָרִי כְּרַמְגַ'ס, כָּלִי יְנָחָה
לְמַפְרָץ לְכַחְוֹלֶכֶת לְפִיְיָ גַּס קָרְלָה דְּגַתְּלָרִי דְּזַרְלָף
הַתְּכָפָלָכֶת לְעַיְנִיּוֹן, דְּרִילָל גַּכְלָעֲנִין קְצִיעָות
מְקוֹמָה שְׁלָל צְרִיפָת כְּפָלָכֶת, דְּגָרִי צְמִינִין כְּיוֹן
וּלְהִיא צְיִילָה צְעִינִיּוֹן הַתְּכִיכָּל צְצָעָה שְׁכוֹת
מְזָכָה, וְגַס צְרִיפָת כְּדִין כָּן כְּמַזְוָהֵל כְּרַמְגַ'ס
שְׁסָס צְכָלָכֶת צְהַמָּה זָהָס בְּיַי הַחְוֹרִיּוֹן לְמַקְדָּשָׁה
פְּסָול גַּס צְרִיפָה, וְחַכָּו דְּכַתִּיבָּה לְעַיְנִיּוֹן צְיִיחָה
וּוְהָלָב הַתְּכִיכָּל צְצָעָה שְׁכוֹת צְוָרָף, וְלְפָנִיּוֹ
לְעַיְנִיּוֹן תְּרוּוֹאִיכָּו הַדְּהָ מִילְתָּה כְּיוֹן, דְּכַיְיִנוּ
כְּיוֹן וּלְהִיא וְכְלַמְפָרֶץ לְבָכְרַמְגַ'ס וְכָמוֹ
צְכָלָגָנוֹן, וְדוֹזָק.

עַיִן כְּרַמְגַ'ס פְּיַי מְפָלָכֶת הַדְּוֹמָכֶת כָּלִי
צְכָתָב זְוַיָּל וְכָנָה חַסְכָּה הָוּ שְׁלַפָּחָ
צְלָה כְּנָדָל כְּכִיכָּל פְּסָולָה צְנָהָמָלָה וְצְחָטָה הַוְּתָחָ
לְפָנִיּוֹ עַכְיָל, וּמְשֻׁמָּעָה מְלָצָוֹן כְּרַמְגַ'ס דְּמַפְרָץ
דְּגָרָךְ לְפָנִיּוֹ נְכָלָל גַּס דִּין קְצִיעָות מְקוֹמָה,
וְכַיְיִנוּ דְּמַקְרָה דְּכַתִּיבָּה גַּנוֹּי כְּזָהָב וְכָאָב הָל
נְכָחָ פְּנֵי הַכָּל מוּעָד יְדַעַתְּנָה לְכַכָּן כְּמֹזָב
אַלְיָקָ נְעָמָד כְּלַפִּי כְּכִיכָּל וּכְיַיְהָקָה כְּמַזְוָהֵל
צְדָגָרִי כְּרַמְגַ'ס מְקוֹדָס צְכָלָכֶת שָׁס, וְחַכָּו
צְנָהָמָלָה כָּלָה צְכָלָה דְּגַס כְּצָהָיָנָה לְרִיכָּכֶת
לְבָיוֹת לְפָנִיּוֹ צְהָוָתוֹ מְקוֹס, כָּן מְשֻׁמָּעָה לְכַחְוֹלֶכֶת
מְלָצָוֹן כְּרַמְגַ'ס, [וְעַיִן צְכָמָמָה שָׁס]. וְחַס כְּנִיס

הַגְּגָעָ בְּמַתְּ לְכָל נְפָשָׁה אֲדָם וְטָמָא שְׁבָעָת יְמִים וְגַנוֹּן כָּל הַגְּגָעָ בְּמַתְּ בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר
יְמִיטָּה וְגַנוֹּן אֶת מִשְׁכָּן דְּ טָמָא וְגַנוֹּן,

כָּלְכָל צְכָתָזִים שְׁחַלְקָן נְצָנִים, דְּטוּמָהָת זָ
חַיְכָל צָכָל הַופְנִי נְעוּמָהָת כַּמָּת, הַכָּל חַיְזָ
נְיִיחָת מְקָדָשָׁה כָּוֹת רַק צְנוּגָעָ צָמָת צְנָפָשָׁה כְּהַלְדָשָׁ
חַצְלָה יְמוֹתָה, רְיַל דְּוָקָל צְנָנָמָה נְטוּמָהָת
צְבָנָזָל מְגַלָּה עַלְיכָן, דְּוָגָמָת וְכִי יְמוֹתָה
עַלְיוֹ בְּכַחְזָב גַּנוֹּי נְזִיר דְּמַפְרָץ לְבָכְרַמְגַ'ס
כְּכִי, וְדוֹזָק.

יַיְל דְּכְפָסָוק קְחַצְיָג צָכָב צָנִי מַיִינִי טְוּמָהָת,
דְּבָרִי וְשָׁנִין עְוּמָהָת מַעַן כַּמָּת שְׁמִינְתָּמָלִין
בָּכָן עְוּמָהָת זָהָל הַיִּן חַיְצָנִין עַלְיכָן עַל
צְיִיחָת מְקוֹדָשָׁה, כָּמוֹ לְצִיעָתָה דָס וּלוֹבָעָ עַגְמָהָת
וְכַיְוָצָב מְעוּמָהָת שְׁהִין בְּנַזְוֵל מְגַלָּה עַלְיכָן,
וּמְיַין כְּרַמְגַ'ס פְּיַי מְזִוְוִיתָה כָּלִי הַלְּזָנָה
הַוְּכִי וְמוֹתָה מַת עַלְיוֹ מְשֻׁמָּעָה רַק טְוּמָהָת
צְבָנָזָל מְגַלָּה עַלְיכָן טְוַיְיָס, וְחַכָּו גַּכְלָעָבָב

עמ' 7

שמט

ונעמל, חנוך טהר כלים עד שיכנים רוז ככליים מטיכנים
רוזו נעמל מיד, כד"ה בכליים שנכנטו חלויין חנוך חרס
מייטרול שנכנם לנחת מנוגע וכוח לנוש נגדי וסידלו
נגדיו וטעותיו בידו ברי בחדס נעמל מיד ונגדיו עכளיס
עד טיסכח זס כדי טיסכח חרס וייחן כסלא זדים פה

הניעיס בלבתון סגולמל וכטוכב כבית יכנס בגדיו וכלהוכל
כנית יכנס מה בגדיו, וכי תעלך על דעתך טהין בגדיו
מתעמלין עד כי היכל צס, הלא ליתן שיטול לטוכב כלהוכל,
ויחל כטוכב הוא כיוטב הוא בעומד חס שבב כדוי לא יכול
שיטול האיל כהמולב נטעלו בגדיו עכ"ל, בככ כמל"ת
לון בקצב בעיקל בדלת שדרשו נחו"כ טהיר כגדיש טנדות
בבש הף טבש בוחר כבית כמנוגע, לא נטעלו מיד הלא
עד טיבב שיטול האיל, מנייל לדוזה בכוי, **הלא הכל**
מקוס שחתיג בתולב יכנס בגדיו כויה לא כגדיש טנדות
בבש, הלא כל בכליים שיגע נבש בשען טהיר מטעמליו,
וכמו טביהל ברמבי"ס בפ"ב מכל פלא הדרומכ **ב"ב** ובפ"ז
מכל ממו"ם **ב"ב** ועוד מקומות, וחי"כ גס בכח נפלת לא
בגדיש טנכיסו עמו כבית כמנוגע, הלא כגדיש טבש מהוז
לבית כמנוגע וחדס בכנים כבית כמנוגע גע נבש בשען
שבוח כבית כמנוגע, נזב חדש בכחות טהין מתעמלין
לק חס שבב טט שיטול האיל, הבל כגדיש טנדות נבש
טנכיס עמלס כבית כמנוגע טעומחהן מד עלמן, מכ טבש
כנית הפלר טטעמלו מיד דלא גלייעי מהלוין ונחל כנ"ע.

והנה בחו"כ פלצת מילוט פלק כי המלחין בנדרכו בטומחה
בבגדים תלויות בסבב כוון לך בסביבה שיעור חכילה,
מפיק במו"כ כל כיוום בגדים כהמול בתולב כוון לבחמייל,
וחכ לקל וכו, כדי שחו"כ בעלה מרגנית שכחן נדרות
החלת מכל מקום שחיילב עומלה בחיכוין, ובלה קרדי
כוי עכבר מסות להוון כלים נטמיין מולד בטומלה, וכחן
בלו בקהל כי בכליים תלויות בסבב טמיין מיד מסות
בס ננית במנוגע, ובלו נדרות כה לקל שעניין שיעור חכילה,
חכל עכ"פ לריך נעס מלווע נדרותךך, ולא נדרות כמו
בכל מקום שכוון על מגע כלים שטעם פירש ממטה, ו
ונראה לדין לכך שחש נגע בכליים שטעם פירש ממטה
שמטלה, ודחי שיסוד כדין כוון שחייב כלו כי בגע
בל בטומלה נחלו בכליים עמן, שחייב כלו גוף החל
כוון, וכחוון יס נגעת בטומלה בכליים עמן, והף בכיסע
נלה שמטלה בגדים שטעם כיסע, כוון ג"כ מכח עטמה,
הר שחוון בטומלה כיסע נגלה לך נחדס ולא בכליים כמזהה
בפ"ח מכלי בטומלה מה כ"ע בלחמץ, מ"מ חידש
בכתוב בזב בכליים נחשים גוף מהדס ויס בס נגע
ביסע, ונטלה מחתמת בטומלה עטמא ולא סהדים כוון
שמטלה, שברי כוון ולד בטומלה וחוון כלים נטמיין מולד
בטומלה, וכמו שodial בלחמץ נפי"מ נפי"ק בכליים כוגה
לדריו בכ"מ נפי"ח מטלחות הרות בטומלה כ"ה ע"ז,
ויל"ע לו נזון בלחמץ בכ"ח מכלי בטומלה מה כ"ע
שכחן חי מחתמה שמטלה היה מהדס נבדל ולא כלים, יכול
תלי שבי מונח על ידו עשרה כלים זב ע"ג זב וכגלה
וכיווה נב בכלי בטליזן מהר טהור מסות נושא נגעה
ובכליים טעל ידו כוון עכוויס חז' מכלי בטליזן שנגע
בו בטומלה וכן כיווה נב עכ"ג, ויל"ע מדווע כתב טליך
בטליון טהור, תלי גס כלי בתחתון שנגע בו ידו נלי
שמטלה מסות זלה פירש ממטה ונווגט בכלי וילן, עכ"י
בדין זלה פירש ממטה מרגנית שזב שיר רק בטומלה
בטומלה נזוף בכלי, ומתחה נלה שזב שיר רק בטומלה, כה
מגע הוא מטה, שחו"ל אין שחש לא פירש מן בטומלה, כה
זב גוף החל וייז כהן מגע הוא מטה בכלי נופך, חכ

ובספר חזון היה על נגעים סימן יהוות יה כחן שכמו
שכליין היה נגע במנורע ובתוכו למוגע מטמל
בגלאס פגעה בלב קודס פלייש ממולו כמגוחל בפ"כ
זsis מפניך ור' בפי בריית וכרייש טס. כך כליין היה נטמל
בכיהך ופצע ידו בחוץ ונגע בכליים נטמלו היה שכבר
בגניעתך כטישל חכילת פלט יעוויש וזכה תימלך כלה מפליש
בכתוםפתה ובכיהך כרייש במנך במליהם כלון פלאס פצע
ידו בחוץ ובגדלים בקומו טמולים מיד, ובטעס ביהליך
בשם'ך במלולך קמלך כלון כלניות עומלה לרעת ע"ש.

ק פט"ז ה"ז, עכול שכנים רחצו ורוכו לנחת טמלח נטמל,
וכן עלייה עכולב שכנים ממלכ שענש בענש לנחת
טמלח נטמלת, וכן כלי חלם שכנים מווילו לנחת טמלח